

והנה רושם המעשים פועל על הדיעות והמדות תמידי, וביותר המעשים הראשונים לעת בוקר שיפקח האדם את עיניו וירגיש את התכל ומלאה וכל החיים הסוככים אותו, אז על הצעדים הראשונים של חיי כל יום יפעלו יותר המעשים... עין אי"ה

אשר קדשנו

כי משי ידיה לימא: "ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת ידיים" גמ' כְּשֶׁנֹּטֵל יָדָיו מִבְּרַךְ אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם רמב"ם

לפי שידינו של אדם עסקניות הם ואי אפשר שלא ליגע בבשר המטונף כלילה. תיקנו ברכה קודם שיקרא ק"ש ויתפלל רא"ש אסור לילך שלא לצורך גדול בלא נטילת ידיים, דכשהאדם ישן אזי מצאה רוח רעה מקום להתדבק בו, כי כן חפץ וחשק הטמאה להתדבק באיש הישראלי להחטיאו. אך כל זמן שהאדם ער ורוחו ונשמתו בקרבו, אי אפשר לו להתדבק כל כך, אם לא כשמסיר יראת ה' ממנו לגמרי, ואז טמא טמא יקרא. אבל בעת השינה שרוחו ונשמתו מסתלקים מן האדם ולא נשאר בו אלא נפש חיוני, אזי שורה רוח הטומאה עליו, וכאשר יעור משנתו וחוזרת נשמתו, אזי רוח הטומאה השורה על הגוף בעל כורחו הולך לו, רק על האצבעות שהם קצות הגוף, משם אינו עובר אלא על ידי נטילה. חיי אדם

10

על נטילת ידיים

טְהַרְת הַיָּדַיִם שֶׁלִּפְנֵי הַתְּפִלָּה וּבִרְכָתָהּ, מְנַשְׂאת הִיא אֶת נַפְשֵׁנוּ, לְרוּם הַמְחַשְׁבָּה שֶׁל יְסוּד הַתְּפִלָּה, שֶׁהִיא פְּרוּם עֲזָה בָּאָה בְּאֵמַת עִם טְהַרְת הַמַּפְעָלִים וְעַם קְדוּשַׁת הַחַיִּים הַנַּעֲשִׂים בַּפְּעַל כַּפָּיִם. הַתְּפִלָּה תְּבִיעַ אֶת זֵהר הַנֶּפֶשׁ, אֶת רוּמְמוֹת כְּבוֹד אֵל הַנוֹבְעַת מִתּוֹךְ הַנְּשֻׁמָּה הַטְּהוֹרָה. אֲכַל הַנְּבִיעָה הַזֹּאת בֹּא תְּבֵא בְּטְהַרְתָּהּ רַק עִם טְהַרְת הַמַּעֲשִׂים שֶׁבַחֲחַיִּים הַמַּפְעָלִיִּים, הַנַּעֲשִׂים בַּפְּעַל הַיָּדַיִם. וְהִנֵּה הַטְּהַרְתָּהּ שֶׁל הַמַּעֲשִׂים וּבִרְכָתָהּ הַכַּפָּיִים הֵם הֵם הַמַּכְשִׁירִים אֶת הַתְּפִלָּה, וְכִמוֹ כֵּן עוֹזֶרֶת הִיא הַתְּפִלָּה לְצַחֲצַח אֶת הַנֶּפֶשׁ, לְהַעֲמִיד אוֹתָהּ בְּמִכּוֹן אוֹרָה, לְהַרְאוֹת לָהּ אֶת כְּבוֹד הַקֹּדֶשׁ, אֶת אוֹר ד' וְנַעַם קְדוּשׁוֹ, שֶׁהוּא קָשׁוּר הַרְבֵּה עִם טְהַרְת הַמַּעֲשִׂים. אֲמָנָם הַטְּהַרְתָּהּ הַמַּעֲשִׂית יֵשׁ בָּהּ מְדוּת רַבּוֹת וְשׁוֹנוֹת, מְדַרְגּוֹת עַל-גַּבֵּי מְדַרְגּוֹת, זוּ לְמַעְלָה מִזֹּו. וְכִשְׁמַצְלוֹת הַיָּדַיִם מִכָּל טְמָאָה, מִכָּל פְּעוּלָה יְרוּדָה וּמְזַהֲמָה, צְרִיכוֹת הֵן לְהַנְשֵׂא לְרוּם עֲלִיוֹן, לְהִיּוֹת מְנַטְלוֹת וּמוֹרְמוֹת לְמַעֲשִׂים כַּפָּיִרִי קְדוּשׁ, מְלֵאֵי חֶסֶד וְהַדְרָת קְדוּשׁ, - הַקְּדוּשָׁה שֶׁל נְטִילַת יָדַיִם, וּפְאָר הַחַיִּים שֶׁבְּהַגִּיגוֹת בְּרַכָּתָהּ. עולת ראייה

20

כבואו אל הקודש

רוחץ אדם פניו ידיו ורגליו בכל יום בשביל קונו גמ' שחרית רוחץ פניו ידיו ורגליו ואחר כך יתפלל רמב"ם לפי שבשחר אנו נעשים ככריה חדשה דכתיב 'חדשים לבקרים רבה אמנתך', צריכים אנו להודות לו יתברך על שבראנו לכבודו לשרתו ולברך בשמו ועל דבר זה תיקנו בשחר כל אותם הברכות שאנו מברכים בכל בוקר ובוקר ולפיכך אנו צריכים להתקדש בקדושתו וליטול ידינו מן הכלי ככהן שמקדש ידיו מן הכיור קודם עבודתו.

שות הרשב"א

30

ואם תאמר א"כ למה אין עושים נטילה לרגלים כיון דחד טעמא להם, על זה תירץ הרב יפה שעה ז"ל דברגלים נאחזים יותר מן הידים, ולכן לתוקף אחיזתם אין לנו כח לדחותם משם בנטילה, ורק הכהנים בזכות המקדש והעבודה היה להם לדחותם גם מן הרגלים, ולכך כתיב בהו ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם. ובזה תבין טעם חיוב רחיצת ערב שבת פניו ידיו ורגליו, כי זכות שבת יכולה היא שתגין עכ"ד בן איש חי

...הפעולות של האדם, מצד חמרו - הידים, והנטיות החמריות בטבען במהלכן - הרגלים, צריכות הן לפני העבודה להתקדש ע"י הטהרה, המוכן ועומד בסדריו האלהיים, באופן המכשיר את העובדים לעבודתם בקדש, להתעלות על ידה, ולהעלות עמהם את כללותה של האומה כולה, הקשורה עמהם בקשר חיים אחד.

עולת ראייה